

MAGAZÍN

BERAN

LISTOPAD, PROSINEC 2018

39 Kč

jsem rád, že hraji doma
Tomáš ZIZKA

M. Sedlák: Jak jsme postupovali

TOP 10: Zahraniční hráči ve Zlíně

MAGAZÍN BERAN

PŘÍBĚH HOKEJOVÉHO ŽIVOTA

4 Tomáš Žižka

neměl vždy štěstí. Kariéra zlínského kapitána je protknuta cennými úspěchy i zdravotními komplikacemi, kdy mu hrozil konec kariéry.

ELEKTRIZUJÍCÍ MOMENTY

8 Miloslav Sedlák

měl ve čtvrtfinále i semifinále štěstí a patřičný důraz, rozhodl obě série play-off 2013. Ve finále ho opustilo štěstí a jedinečný hattrick nedokončil.

TOP 10

10 Zahraniční hráči

neměli nikdy ve Zlíně jednoduchou pozici. Museli se utkat v konkurenci domácích hráčů. Sestavili jsme pro Vás žebříček nejlepších cizinců ve Zlíně.

ŽIVOT S HOKEJISTOU

14 Michalela Sedláčková

vypráví příběh jak se poznala se svým manželem, zlínským útočníkem Pavlem Sedláčkem se kterým má roční dceru Liliianku.

BERANI VE SVĚTĚ

16 Filip Chytil

patří k nejnadanějším teenagerům NHL a potvrzuje to v barvách NY Rangers. Podařilo se mu skórovat ve 4 zápasech po sobě jako prvnímu v historii klubu.

ZE ŠKOLNÍCH LAVIC

18 Daniel Huf

a jeho studijní život. Jak náročné je skloubit vysokou školu s profesionálním hokejem? Daniel Huf se o to pokouší s cílem získat vysokoškolský titul.

Vydavatel
Berani Zlín, s. r. o.
Březnická 4068, Zlín

Evidenční číslo
MK ČR E 23339 (periodicita 4x ročně)

Šéfredaktor
Libor Kožík

Redakce
Karolína Václavková,
Roman Ordelt, Jakub Kudláč (Zlínpress)

Grafika a sazba
Libor Kožík

Kontakt na redakci
marketing@hokej.zlin.cz

Odborné informace
Daniel Ostrčilík (daan.estranky.cz)

Fotografie
Robin Nevřala (titulní foto), Jiří Zaňát
(Zlínpress - str. 3 - 6; 10 - 13),
archív M. Sedláčkové (str. 3, 14 - 15)
Karolína Václavková (str. 16),
nhl.com/rangers (str. 19)

Korekce
Veronika Kožíková,
Karolína Václavková

Tisk
EURA, s.r.o.
J. A. Bati 5542, 76001 Zlín
euraprint.cz

KAPITÁN

Ve své kariéře si současný vůdce zlínské kabiny - Tomáš ŽIŽKA prožil dlouhou pouť. Vyzkoušel si NHL, Ruskou ligu, šestkrát hrál finále extraligy. Ale nejtěžší boje jej čekaly hned na začátku jeho kariéry, kdy dokázal zdotat nejtěžšího soupeře - své vlastní zdraví.

Libor Kožík, foto: Jiří Zaňát

Khokeji jsem přišel netradičně. V té době bylo hodně nastříkaných kluzišť mezi baráky a tam jsem se sám učil bruslit. Hřiště si vždy zabrali starší kluci a my jsme se jim museli vyrovnat, což nebylo jednoduché. Ze začátku nás postavili maximálně do brány, časem jsme mohli hrát i v poli. To byla nejlepší škola bruslení. Na zimák jsem poprvé přišel až v sedmi letech a nezaostával jsem, právě naopak.

Prošel jsem celou zlínskou mládeží, měli jsme dobrý ročník, vyhrávali jsme. Lámat se to začalo

až v dorostu. Bylo velké štěstí, že nás vedl Zdeněk Venera - skvělý trenér, který pomohl hráčům naší generace, aby se chytili v A-týmu. Jako první trenér dal dohromady pětku Rachůnek, Žižka, Ambruz, Balaščík a Vala.

Já jsem většinou hrál za starší ročníky a když jsem šel do juniorky, tak jsem zrovna začal v přípravě trénovat i se zlínským áčkem. Pod panem Valáškem jsem odehrál pár přípravných utkání. Kondiční příprava v té době byla hodně intenzivní, do toho tréninky nejen s áčkem, ale i s juniorkou.

Neměl jsem dostatek času k regeneraci, navíc jsem se během roku vytáhl o 14 centimetrů. Pro tělo to byla velká zátěž, kterou záda prostě nevydržela.

Diagnóza byla krutá - Scheuermannova choroba. Doktoři mi přímo řekli, že s tímhle nemohu hrát hokej a stát se vrcholovým sportovcem.

V 17 letech se mi zhroutil svět. Byl jsem tak blízko svému snu o extralize a nyní konec? Nesmířil jsem se s tím. Měl jsem štěstí, že jsem měl skvělého agenta, který mi zajistil perfektního ortopeda, doktora Beznosku.

Hned mi řekl, že situace je vážná, ale existuje určitá šance. Nastalo několik měsíců tvrdé dřiny bez ledu - denní cvičení, hodně plavání a rehabilitace. Vynechal jsem skoro celou sezónu, ale zachránilo mi to kariéru. Po několika měsících mi pan doktor řekl, že to je úplně jiná páteř, jiný člověk.

Mohl jsem konečně začít bruslit. Možná proto hraju až dodnes, od té doby jsem, musím zaklepat, neměl se zády žádný problém.

Do příští sezóny jsem už mohl naskočit se spoluhráči a díky tomu, že jsem byl v Áčku už před rokem, tak mne do přípravy pozval i pan Novák. Do užšího výběru jsem se sice nedostal, ale dostal jsem možnost trénovat za Zlín a zápasy hrát v Prostějově. To mě strašně nakoplo - konečně dospělý hokej. Navíc se do Zlína z Ameriky vrátil Martin

Hamrlík a já se od něj mohl učit.

Zlín se nedařilo, byly sice peníze, zajímavé posily (Polcar, Haščák, Jánoš) i velké ambice, ale výsledky se nedostavovaly. O vánocích odvolali trenéra Nováka a místo něj přišel Zdeněk Venera. Celá naše lajna dostala velkou důvěru.

Paradoxně právě ty špatné sezóny zlínskému hokeji prospěly. Dostávali jsme v závěru sezóny spoustu šancí a neztratili jsme se.

Po sezóně přišel draft NHL. Mohl jsem být hodně vysoko, ale pořád tam byl strašák zranění. Utekly mi klíčové reprezenční turnaje osmnáctek a na mistrovství světa do dvaceti let jsem se těsně nedostal do sestavy. Agent mi

ale věřil a některé prognózy mne stavěly poměrně vysoko. Bylo z toho až šesté kolo, ale i tak jsem byl rád.

Hned jsem jel do Los Angeles na nováčkovský kemp. Všechno bylo nové a nevěděl jsem, jak se připravit. Po měsíci jsem letěl domů.

Na sezónu 1998/99 velmi rád vzpomínám. Tým začali táhnout hráči jako Čajánek a Leška, byl to začátek nové éry, která skončila až druhým titulem. V základní části jsme hráli pěkný hokej, chodil na nás plný zimák. Skončili jsme na druhém místě, což bylo pro mnohé velké překvapení. Favoritem byly týmy jako Vsetín, Sparta nebo Třinec, plné velkých hvězd.

„V 17 letech se mi zhroutil svět. Byl jsem tak blízko svému snu o extralize a nyní konec? Nesmířil jsem se s tím.“

Po rychlém vyřazení Pardubic přišel Třinec a v něm hráči jako Ujčík, Král, Peterek, Libor Procházka, Sekeráš nebo exzlínští Jánoš a Zima. Nikdo nám moc nevěřil. Začali jsme skvěle - po dvou zápasech 2:0 a skóre 7:2, ale venku se nám nedařilo. Ve čtvrtém utkání jsme v polovině vedli 1:4 a šli jsme si pro postup. Třinec však ukázal své kvality a otočil.

Rozhodující utkání se hrálo ve Zlíně a zvládli jsme ho. Dal jsem branku, té si hodně cením. Pamatuji si, jak jsme pak slavili na ledě a trenér Venera seděl spokojeně na střídačce, jen se díval na ty lidi a užíval si úspěch. Chtěl hrát hokej pro lidi na stadioně a povedlo se.

Pro nás to byl psychický vrchol, ve finále nás čekal Vsetín. Pro mne coby juniora bylo neskutečné hrát proti olympionikům ze Vsetína.

Moc se mi nedařilo. Fanoušci a novináři mi to dávali sežrat. Tonda Stavjaňa říkal, že si schovává ústřížky novin a že mi je jednou ukáže. Nikdo netušil, že jsem hrál celou dobu se zlomenou nohou, protože mi Jirka Dopita v základní části střelou víceméně rozpůlil kotník. Prognózu o konci sezóny jsem nebral, tak mi to doktor napevno sešrouboval.

Finále jsem bruslil skoro na jedné noze. Nohu jsem měl nafouknutou jak baňu, ani jsem netrénoval. Ale tým tehdy nebyl tak široký, tak jsem musel hrát

Celá ta série byla rychlá - 3:0. Oni byli na vrcholu sil a pro nás jako hráče, kteří měli kariéru před sebou, to byla skvělá motivace. Možná právě tahle sezóna nás všechny posílila.

Ve Zlíně jsem hrál ještě jeden rok a pak jsem v roce 2000 podepsal tříletou smlouvu s Los Angeles Kings a odešel jsem na hlavní kemp. Ten se mi podařil, byli se mnou spokojeni, ale NHL mi těsně uniklo. Na farmu v Manchesteru jsem šel až v poslední várce. Byl to úplně jiný styl hokeje a chvíli trvalo, než jsem si zvykl.

Trénoval zde celé tři roky skvělý trenér Bruce Boudreau. Ne náhodou se dostal později do NHL, kde je pořád. První rok jsem hrál jen na farmě, nahoru jsem se vůbec nedostal, ale sbíral jsem sebevědomí a učil se americký styl hokeje. Přes prázdniny jsem zesílil a byl jsem daleko lépe připraven.

Další sezóna pro mě byla fantastická, nejlepší, jakou jsem kdy měl. Bodoval jsem pravidelně, na ledě jsem trávil hodně času a v lednu přišel vytoužený telefonát z NHL. Konečně!

Poprvé jsem si mohl užít atmosféru zápasu NHL. Prostě perfektní show - hotely, letadla, o vše bylo postaráno. Martin Hamrlík mi poradil, že když se dostanu do NHL, tak se mám snažit nafašovat co nejvíce. A měl pravdu. Když jsem hrál v AHL, tak byl problém nafašovat jedny brusle.

Do dalšího kempu jsem šel v dobré pozici a věřil jsem, že se již dostanu do hlavního týmu. V přípravě utkání ale přišla sekera od protihráče a zlomený prst. Místo mě se chytli dva jiní beci a opět jsem odjel v poslední vlně na farmu.

V NHL jsem pak sice hrál hodně zápasů, ale vždy jen jako záskok za zraněného hráče. Povedlo se mi pár utkání, ale pak se někdo uzdravil a letěl jsem zpět.

Pamatuji si první branku v NHL, byl to fantastický zážitek. Hrál jsem s Pavlem Rosou a v přesilovce jsem plácl do puku a padla branka. V té době jsem věřil, že už zůstanu nahoře.

Působení v NHL jsem si užil, hodně mi dal i slavný trenér Andy Murray, nestkutečný detailista. Vše jsme museli dělat přesně na centimetry a rád nás testoval. Zkoušel nás třeba z pozornosti, ráno pod dveře strčil každému papíry se strategií a vždy tam udělal nějakou chybičku a byl průšvih, když ji někdo nenašel.

Po sezóně jsem měl nabídku na podpis další smlouvy, ale už jsem nechtěl hrát AHL. Navíc hrozila stávka a nikdo netušil, co bude dál.

Stávka v NHL skutečně přišla, což způsobilo obrovský přetlak hráčů v Evropě. Já jsem chtěl zůstat v zahraničí. Bylo těžké se někde dostat, ale mně se to podařilo a dostal jsem možnost jít na zkoušku do Spartaku.

Byl jsem rád, že je to Moskva, žádné menší město na Sibiři nebo tak. Jenže Spartak neměl moc peněz, takže neměl na rozdíl od ostatních žádné hráče z NHL. O to větší tlak tam byl na cizince. Když se nedařilo, tak o první reprezentační přestávce všechny cizince vyhodili a vzali další. Prostě Rusko.

Chtěl jsem se vrátit domů. Seděl jsem tady na zimáku se Zdeňou Venerou a přemýšleli jsme. Zlín měl v té době po titulu a hrál na čele tabulky. Obrana byla našlapaná - bratři Hamrlíci, Bláták, Nosek, Zubíšek a Tesařík. Nebylo prostě místo.

Už jsme se skoro domluvili, Vítkovice potřebovaly urgentně beka do konce sezóny, tak by mne tam pustili na hostování a pak by se vidělo. V tu chvíli se však ozvala Slavie, že má zájem o tříletou smlouvu.

Nebylo co řešit, Slavie byla na vrcholu. Finančně zajištěná, komfort hráčů srovnatelný s NHL, zažil jsem tam velké úspěchy. Skoro každý rok semifiná-

le, vyhraný titul. Rád na tohle období vzpomínám, vše tam fungovalo, jak mělo. Vrcholem byl sedmý zápas proti Varům. Hrát a vyhrát takový zápas doma před 17 tisíci fanoušky, to si člověk pamatuje celý život.

Po působení ve Slavii jsem se opět chtěl vrátit do Zlína, ale zase ve špatný okamžik. Měnilo se tady vedení a nikdo nechtěl nic řešit a rozhodovat, mohl jsem jen s nejistotou čekat. Do toho se ozvala Kometa. Nebyl jsem už nejmladší a hokejový život je zrádný... Kývnul jsem a opět zažil tři pěkné roky, během nich dvě finále.

Druhé finále pro mne bylo velmi hořké. Nikdy jsem nechtěl hrát proti Zlínu v play-off a na závěr mého putování se to podařilo v nejdůležitější sérii. Pro nás byl vrchol už proti Spartě a Zlín měl „drive“ až ve finále. Vždy jsem říkal, že lepší je vypadnout v semifinále než se na ledě dívat na oslavy druhého týmu. A ta série se pro nás nevyvíjela dobře, za stavu 0:3 jsme se už pokoušeli o zázrak.

Ten nepřišel. Pro mne to byl zvláštní pocit, takový jsem po prohraném finále ještě nezažil, a že jsem s tím měl nějaké zkušenosti (pozn. 5 druhých míst).

Pak jsem se konečně vrátil do Zlína. Pro mě to byla velká euforie, že jsem konečně doma. Ale první zápasy byly velký propadák jak z osobního, tak z týmového hlediska. Není to nic jednoduchého se vracet do prostředí, kde jste začínali a všechno kolem znáte. Ta očekávání jsou velká a nějaký čas trvalo, než jsem se do toho dostal. Rosta Vlach za mnou přišel a na pár zápasů mne posadil. Opět to pro mne byla velká škola, i v těch letech.

Ale věřil jsem, že jsem hokej hrát nezapomněl a nakonec byla ta sezóna poměrně povedená. V základní části 23 bodů, to byl můj rekord. A byl jsem rád, že jsem si ještě stihl zahrát jednu sezónu s Čájou a Lešounem. Jen v play-off přišla série s Kometou. Já jsem byl jediný, kdo stál v obou těch letech na té smutnější straně. Ale to už je hokej.

Nyní jsem rád, že jsem si za Zlín ještě zahrál. Nepočítal jsem, že budu hrát tak dlouho. Konec kariéry mi hrozil tolikrát, že mohu být jen vděčný. A nyní doufám, že se bude dařit synovi. Typově je podobný hráč jako já. Ale musí makat a snad se mu budou vyhýbat zranění.

„Nyní jsem rád, že jsem si za Zlín ještě zahrál. Nepočítal jsem, že budu hrát tak dlouho. Konec kariéry mi hrozil tolikrát, že mohu být jen vděčný.“

Poslední postup 1979/80

Jsou sezóny, na které se pomalu zapomíná, ač hrály rozhodující roli. Sezóna 1979/80 byla zlomová. Povedlo se postoupit zpět mezi elitu a do týmu se dostali hráči, kteří tvořili éru 80. let, kdy se gottwaldovský hokej zařadil mezi stálice československé ligy.

Libor Kožík, foto: daan.estranky.cz

Sezona 1979/80 začala absolutní dominancí hokejistů TJ Gottwaldov, kdy neztratili ani bod celých 13 zápasů při skóre 79:27.

V tu chvíli bylo jasné, že žlutomodří si jdou za postupem a ten si také pohlíkali. Ve 44 zápasech nasbírali 72 bodů z 88 možných a s náskokem čtrnácti bodů opanovali tabulku.

V té době byla druhá liga rozdělena geograficky na tři části a postoupit mohl jen jeden tým, takže nejdůležitější část sezóny začínala v březnu. Stačily dva nepovedené zápasy a vše mohlo být ztraceno.

Jak vzpomínáte na základní část, kterou TJG jasně opanoval?

Dle výsledků se to nezdá, ale byla to velmi těžká sezóna. Každý se na nás chtěl vytáhnout. A nejvíc Opava, tam to bylo vyhrané. Mohli prohrát 4 zápasy, ale jak jsme přijeli my, tak hráli úplně jiný hokej. Ale jinak to vše šlo.

Jaký byl v té sezóně tým?

Měli jsme silný tým i díky návratům z vojny. Navíc už tehdy jsme měli pár hráčů odjinud. Pamatuji si, že kabina byla tak nějak rozdělená, ale v dobrém. Nám se říkalo „Baťáci“ a hecovali jsme se. Oni všichni si stěžovali, jak je to v Gottwaldově hrozně a pak tu stejně skoro všichni zůstali. (smích)

V prvním kole se utkaly mezi sebou dva české celky. TJG vyžvali tým TJ Slovan NV Ústí nad Labem na dvě vítězná utkání. Série začínala venku a zápas se TJG podařil, vyhrál 0:2 a domů se hráči vraceli rozhodnout.

Tento zápas si žlutomodří pohlíkali. Zvítězili 7:3 a slavili postup do další fáze kvalifikace, tentokrát proti nejlepšímu týmu ze slovenské SNHL - Spartaku ZTS Dubnica nad Váhom, který v kvalifikaci nespěl už v minulé sezóně.

Série nezačala moc dobře pro TJG a v prvním domácím utkání po necitlivých zákrocích rozhod-

čích podlehl 2:3. Druhé utkání hrané v ještě nedostavěném stadionu v Dubnici museli žlutomodří vyhrát. A podařilo se. Po brankách Vlacha, Albrechta a Veselého slavil Zlín vyrovnání série.

Obrovský boj se ukázal i v dalším utkání před zcela zaplněným zimákem. Vítězství 4:2 dalo možnost rozhodnout už v následujícím zápase.

Poslední utkání již bylo v režii Gottwaldova. Zvítězil 7:3 díky hattricku Pecivála a dvou brankám Lešky a mohli slavit sedmý postup do nejvyšší soutěže, ten poslední.

Jak vzpomínáte na kvalifikaci o první ligu?

Už v Ústí nad Labem za námi byl trenér Wolf, který nás v příští sezóně přebíral, tak jsme se všichni chtěli předvést. Ale tam se povedlo první utkání a doma jsme si to pohlíkali. My jsme to pak měli těžší, protože Slovinci nehráli první část kvalifikace.

Byla to vyhrocená série?

Se Zvolenem (o dva roky dříve) byla asi více. Ale vzpomínám si, jak byl tehdy narvaný zimák, až 10 tisíc lidí. To bylo perfektní. Měli jsme ale výhodu v tom, že jsme byli už v těchto zápasech zkušenější, a to se projeвило.

Radost z jízdy

BOSS JE ZPĚT.

ZCELA NOVÉ BMW X5.

SYNOT AUTO ZLÍN

tř. Tomáše Bati 400
763 02 Zlín – Louky
Tel.: 577 112 211

www.bmw-synotauto.cz

TOP 10 zahranických hráčů

Zlín nikdy nepatřil mezi tradiční baštu zahraničních hráčů. Prim ve zlínské kabině vždy hráli hráči z regionu a za cizince byli považováni i přespolní. V historii klubu se však přece pár zajímavých jmen nachází.

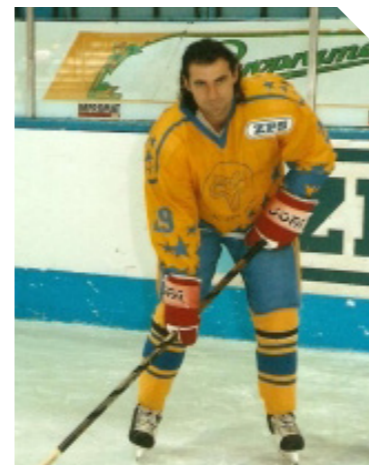
Libor Kožík, foto: Jiří Zaňát, archiv klubu PSG Berani Zlín, www.daan.estranky.cz; ofs cards

Věre TJ Gottwadow byli hráči ze zahraničí tabu, stejně jako v celé československé lize. K pohybu docházelo jen mezi Čechy a Slováky, ale pořad v rámci jednoho státu. To se změnilo až česko-slovenským rozchodem.

Slovenští hokejisté ucitili možnost zahrát si českou ligu a začali toho využívat. Od 90. let se tedy v žlutomodrém dresu objevilo několik zajímavých hráčů ze Slovenska i jiných států.

První velkou exotickou akvizicí byl Alan Legget, který se stal prvním kanadanem v československé lize již v roce 1990. O pár let později šlo zlínské vedení do dalšího zajímavého experimentu, tentokrát ruskou cestou - přivedlo Vadima Podrezova a Igora Nikitina. Ani jeden z nich se ve Zlíně však nadlouho neusadil.

Další zajímavé akvizice začaly přicházet až v posledních sezónách, kdy se klub zaměřil na lotyšské reprezentanty.

Stanislav Medřík

Důrazný obránce byl československým reprezentantem již na počátku 90. let a do Zlína přišel jako velká obranná posila po vícemistrovské sezóně 94/95.

Očekávání plnil výtečně. Ve dvou sezónách se stal nedílnou součástí zlínských obranných řad. Spolehlivý obránce se dokázal také bodově prosazovat.

Doplatil však na to, že se týmu celkově nedařilo a po dvou letech se vrátil do Dukly Trenčín.

Počet sezon	2
Počet zápasů	88
Branky	13
Asistence	21
Kanadské body	34
Bodu na zápas	0,386
Další kluby:	Dukla Trenčín, MsHK Žilina, Braunlager EHC (Ger)...

Branislav Jánoš

Branislav v polovině 90. let kraloval na Slovensku, když v Dukle Trenčín bodoval 78krát v 52 utkání. Proto se při příchodu do Zlína v roce 1997 od něj očekával velký přínos bodů.

A neklamal. Získal 36 bodů v 49 zápasech v základní části. Týmu se však nedařilo, takže sezóna se neohodnotila kladně.

V této sezóně se zúčastnil kvalifikace na olympijské hry v Naganu i Mistrovství světa v ledním hokeji.

Počet sezon	1
Počet zápasů	59
Branky	24
Asistence	20
Kanadské body	44
Bodu na zápas	0,7458
Další kluby:	Dukla Trenčín, HC Trinec, Slovan Bratislava...

Oldrich Kotvan

Cesta Oldricha Kotvana do zlínského týmu nebyla jednoduchá. Po návratu z juniorských soutěží v USA zlínské trenéry zaujal, ale do prvního týmu se zatím neprosadil.

Až v následujících sezónách začal obrovitý obránce sbírat starty v nejvyšší soutěži. Naplno zaujal až vyrovnanými výkony v tažení za mistrovským titulem 2013/14. Následně se s ním již počítalo v základním týmu, což prokazoval v následujících třech sezónách, kdy patřil k nejproduktivnějším obráncům.

Počet sezon	5
Počet zápasů	214
Branky	27
Asistence	41
Kanadské body	68
Bodu na zápas	0,3178
Další kluby:	Fairbanks Ice Dogs (USA), BK Mladá Boleslav...

Stefan Jabcon

Po návratu z vojny překvapivě nezamířil zpět na Slovensko, ale kývl na nabídku nováčka nejvyšší soutěže - TJ Gottwaldov. Ačkoliv sezóna skončila sestupem, zaznamenal Stefan 23 bodů v 43 zápasech.

Jeho největší přínos byl v následující sezóně, kdy v druhé lize kraloval zlínským statistikám, stal se nejlepším střelcem základní části a notně se podílel také na gólové produkci v kvalifikaci o první ligu.

Po této sezóně přijal nabídku Košice a vrátil se na Slovensko.

Počet sezon (v 1. ČS lize)	1
Počet zápasů	43
Branky	15
Asistence	8
Kanadské body	23
Bodu na zápas	0,5349
Další kluby:	VTJ Příbram, HC Košice, HC Prešov

Počet sezon 4
 Počet zápasů 199
 Branky 50
 Asistence 41
 Kanadské body 91
 Bodu na zápas 0,4573
 Další kluby: Fairbanks Ice Dogs (USA), BK Mladá Boleslav...

Peter Barinka

Stav série 1:0 pro Slavii, stav druhého domácího utkání 2:2 po základní části a hraje se prodloužení. Pro domácí HC Hamé stresující okamžik. Za stavu 0:2 jet na půdu obhájce nikdo nechce, a tak to vzal Peter Barinka na sebe a typickým způsobem ze samostatného úniku rozhodl. Jeden z nejdůležitějších kroků na cestě k titulu.

Rychlé levé křídlo si získalo přízeň zlínských fanoušků a v žlutomodrém nastoupil ještě ve třech dalších sezónách. Výkony z mistrovské sezóny však již nenařadil.

Počet sezon 2
 Počet zápasů 100
 Branky 34
 Asistence 27
 Kanadské body 61
 Bodu na zápas 0,61
 Další kluby: MHC Martin, Philadelphia Flyers, Malmö Redhawks...

Radovan Somík

Velký talent slovenského hokeje dominoval statistikám na Slovensku, ale jen v druhé lize a potřeboval pro svou kariéru impuls. Ten přišel ve Zlíně, kde se dokonale zařadil do lajny Okál - Čajánek - Somík.

Po úspěšném mistrovství světa, kde získal zlatou medaili, se vydal na dobrodružství zvané NHL v dresu Philadelphia Flyers, kde zůstal dvě sezóny. Následně si vyzkoušel i švédskou a ruskou nejvyšší soutěž.

Počet sezon 5
 Počet zápasů 76
 Branky 5
 Asistence 35
 Kanadské body 40
 Bodu na zápas 0,5263
 Další kluby: Bowling Green State, Toledo Walleye, Dynamo Riga...

Ralfs Freibergs

Ralfs se velmi rychle stal základním kamenem zlínské obrany. V létě 2017 přišel bojovat o místo, neměl jistou smlouvu, ani působení u týmu. Už od prvních okamžiků však nenechal nikoho na pochybách.

Hned v první sezóně se stal třetím nejproduktivnějším obráncem týmu a stejná pozice mu patřila i mezi nahrávači.

Ve Zlíně se rozhodl pokračovat také v následující sezóně. V jejím průběhu se stal kapitánem reprezentačního výběru.

Počet sezon 8 (+5)
 Počet zápasů 214
 Branky 27
 Asistence 41
 Kanadské body 68
 Bodu na zápas 0,3178
 Další kluby: HC Dukla Trenčín, HC Olomouc, HK 36 Skalica...

Juraj Jurík

Juraj je typickým československým hokejistou. Narozen ve Skalici, ale od osmnácti již pevně spjat se Zlínem resp. Gottwaldovem.

Ihned se prosadil do prvního týmu, kde měl pevné místo i v dalších sedmi sezónách s roční přestávkou na vojně v Dukle Trenčín. Po neúspěšném finále se Vsetínem odešel do Olomouce.

Po skončení kariéry se vrhl na pozici trenéra a opět si na něj vzpomněl Zlín. Jako asistenta si jej přizval jeho bývalý spoluhráč Rostislav Vlach a společně byli u zisku mistrovského titulu 2013/14.

Igor Murín

Hra Zlína se vždy spoléhala na perfektní práci muže v brankovišti a tým na počátku milénia dlouho hledal stabilního nástupce Jardy Kameše.

Nově nastupující trenér Bokroš si přivedl z Trenčína brankáře, který měl zkušenosti i s kvalifikací na olympijské hry v Naganě.

Igor hned ve své první sezóně pomohl k zisku prvního titulu, když si v základní části udržoval úspěšnost okolo 94 % stejně jako v následující sezóně.

Počet sezon 6
 Počet zápasů 245
 Průměrná úspěšnost 93,1 %

Další kluby: Dukla Trenčín, Metallurg Novokuznetsk, HKM Zvolen...

Roberts Bukarts

Pro Zlín byl exotickým oživením v nepovedeném vstupu do sezóny a pro Robertse potřebný impuls v kariéře.

Vše se podařilo - v první sezóně si rychle vydobyl postavení nejdůležitějšího ofenzivního hráče týmu.

Působení u zlínského týmu Robertsovi pomohlo ke kapitánskému „C“ na Mistrovství světa 2018. Po nečtyřech sezónách odešel do týmu HC Oceláři Třinec

Počet sezon 3
 Počet zápasů 154
 Branky 63
 Asistence 65
 Kanadské body 128
 Bodu na zápas 0,8312
 Další kluby: Dynamo Riga, HC Oceláři Třinec

Adventní Zlín

Vychutnejte si kouzlo Vánoc

2. – 23. prosince 2018 na náměstí Míru ve Zlíně

Vašo Patejdl s kapelou * Fragile * Marek Ztracený * Backwards a další každodenní program. Těšíme se na vás.

AGENTURA VELRYBA event marketing agency

zlín.

LOCOMOTION_CAN

Důležitá je důvěra

Společně jsou silnější. S Michaelou SEDLÁČKOVOU, manželkou Pavla Sedláčka, jsme si povídali o hokeji, rodině i strachu o vlastního muže.

Karolína Václavková, foto: archiv Michaely Sedláčkové

Mišo, jak dlouho jste s Pavlem spolu?

Známe se 10 let a 8 let jsme spolu. V létě to byly dva roky, co jsme se vzali. Po svatbě jsme plánovali miminko. Brzy se nám zadařilo a máme 1,5 letou holčičku Lilianu. Je to naše kočička i dáblík.

Jak jste se poznali?

Poznali jsme se v autobuse při cestě do školy. Seznámil nás kamarád. Pája jako malý blondák s růžovými proužky ve vlasech. Asi měli play-off. (smích) Já jsem jezdila na střední a Pája končil základku. Měli jsme společnou cestu ke škole. Tam jsme se vždy rozloučili. Byl to každodenní rituál.

Začátky jsou krásné, jak si je vybavuješ?

Začali jsme spolu chodit v létě. Ze začátku jsem ten vztah nebrala nijak vážně, i proto, že je Pája mladší. Ale postupem času jsme zjistili, že se máme opravdu rádi. Začátky byly klasické, rande ve městě a šli jsme do mekáče.

Máš recept na spokojený a fungující vztah?

Nevím, jestli existuje recept. Nedávno jsme se o tom doma bavili a shodli jsme se, že jsme si prostě sedli. Jako puzzle. (úsměv) Důležitá je opora a důvěra. Možná to bude znít divně, naivně... Ale já mu věřím tak, jak nikomu jinému na světě. A vím, že v něm mám tisícprocentní podporu a oporu.

Rozebíráte spolu zpětně průběh utkání?

Po zápase se bavíme o tom, jak se mu hrálo, jak se cítil, jaký byl zápas. Ale žádnou taktiku se mnou neprobírá. (smích)

Dáváš Pavlovi hokejové rady?

Vždy začnu tím, že tomu nerozumím a jedu. (smích) Vyslechne mě, někdy s úsměvem a asi si o mém názoru myslí svoje. (smích)

Hokej je tvrdý sport. Bojíš se o Pavla, když je na ledě?

Bojím se. Pokud se hraje doma a mám možnost se dívat, trnu, když vidím někoho ležet na ledě. Hned mi vyhrknou slzy, ať je to kdokoliv z kluků a hned zjišťuju, jestli to není Pavel. Pokud se hraje venku, čekám u telefonu, až se mi po zápase ozve, že žije. (úsměv)

V čem je hokejový život specifický?

Asi tím, že se vše točí kolem hokeje. Celý náš život a čas se podřizuje hokeji. Už jsem si zvykla, že si nemůžeme jen tak vyjet na víkend nebo na výlet, nebo že si Pavel nemůže vzít dovolenou, jako normálně můžou lidi v práci. To jsou pro mě ta největší specifika.

Umí být Pavel romantický? Čím tě naposledy překvapil?

Na romantiku moc není, (smích) ale snaží se. A překvapí mě tím, jak moc dobře mě zná. Jsou to maličkosti, ale pro mě je to cenné. Abych dala příklad. Miluju seriál Přátelé a on mi ke svátku koupil kryt na mobil s logem seriálu. To mi vždy udělá největší radost. Maličkosti, detaily, ale pro mě to má velkou cenu.

Pomáhá doma? Jak konkrétně?

Hlavně se stará o našeho psa. Snaží se mi pomoci s venčením, abych já s tím přes den neměla starosti. Ale není pro něj problém uklidit, uvařit, dokonce vyprat, to už taky zvládl. Nedělá to pravidelně, ale když je potřeba, udělá, co může.

Čím tě naposledy naštvál?

Hodně mě štve, když po něm něco potřebuju a několikrát ho musím poprosit, ať to udělá. Snažím se být trpělivá, klidně ho poprosím i několikrát a čekám, co bude. Ale když moje trpělivost přeteče, a já jsem naštvaná, najednou všechno jde. Od července jsem ho prosila, aby vzal pejska na veterinu. Čekala jsem do září, občas jsem mu to připomněla. Až když jsem se v říjnu urazila, ještě ten den si udělal čas a k veterináři konečně zajel. (smích)

Jaký je Pavel tatínek?

Bude to vypadat, že ho jen chválím... (smích) On je doopravdy milující a starostlivý tatínek. Okoupe, nakrmí, přebalí. Samozřejmě, oba jsme se vše museli naučit. Důležité je, že se na něj můžu spolehnout. Letos jsem si dodělávala státnice a on fungoval na sto procent. Hlídal, nechal mě se učit. Jsem šťastná, že jsem si mohla školu, hlavně díky Pavlově podpoře, dodělat.

Komu se Liliánka víc podobá?

Je celý tatínek. Když byla miminko, podobala se mně. Teď se to změnilo a je podobná jemu. I povahově. Je hodně živá, akční, společenská. Potřebuje dost pohybu. Ještě nemá dva roky a už máme hodně aktivit. Dvakrát týdně chodíme do cvičení, chodila jsem s ní plavat. Naštěstí mám kamarádky taky maminky, a tak se často potkáváme a děti si hrají.

Je Liliánka hokejový fanoušek?

Fandí hodně. Chodíme na stadion, díváme se na hokej i doma. Tleská a křičí: „Tati, tati!“

Čemu se v současné době věnuješ?

Úspěšně jsem dokončila bakalářské studium. Naštěstí. (úsměv) A můžu tak vykonávat povolání, které jsem si vysnila. Miluju děti a tak jsem vystudovala učitelství pro mateřské školy. Jinak mám taneční tréninky ve zlínské Astře. Před Liliánkou jsem tam při škole brigádnicila, pak jsem tam i pracovala. To mě hodně baví, ale jinak se snažím věnovat rodině na 100 %.

Jak vypadá tvůj běžný den?

Po probuzení se nasnídám a podle počasí se rozhodujeme, co podnikneme. Pokud je hezky, vyrazíme ven, pokud prší, tak si jdeme někam hrát. Chodíme do sokolovny, kde běhá, hraje si, cvičí, krásně se unaví. Kolem 11. hodiny malá usíná a já mám čas pouklízet a uvařit oběd, než přijde Pája z tréninku. Naobědváme se a snažíme se vymyslet program na odpoledne. Teď stavíme dům, takže spoustu času strávíme tam. Nebo mám trénink s dětmi.

Co ráda děláš ve svém volném čase?

Když mám čas, ráda se vidím s kamarádkami, chodím na ty tréninky s dětma nebo sleduju Přátele. (smích)

Setkáváte se mimo hokej s ostatními hokejisty a jejich rodinami?

V hokejovém prostředí máme dobré kamarády. Vidáme se s Tomem Fořtem a jeho přítelkyní nebo s Míšou Popelkou a jeho Kristinkou. Hodně blízko máme k Oldovi Horákovi a jeho rodině, ale ti jsou teď ve Francii.

Jak budete letos trávit Vánoce?

Na ty se těším moc. Liliánka už to bude zase víc vnímat. Budeme doma. Dopoledne chystáme jídlo, užíváme si vánoční atmosféru. Odpoledne chodíme na dětskou mši do kostela. Pak už se chystáme na večeri. Zapálíme prskavky a čekáme na Ježíška

MLADÝ JEZDEC

Zlínský hokej úspěšně zastupuje v NHL devatenáctiletý útočník Filip CHYTIL. Má za sebou většinu věcí, o kterých sní každý malý hokejista. Rodák z Kroměříže a odchovanec hokeje v Batově městě začal cestu za velkou louží v loňské sezóně.

Roman Ordelt, Jakub Kudláč (Zlínpress), foto: nhl.com/rangers

Letos nastupuje pravidelně v základní sestavě slavných Jezdců. V polovině listopadu skóroval ve čtyřech utkáních v řadě, což v historii klubu z New Yorku nedokázal žádný teenager a z českých hokejistů pouze Radek Dvořák!

Když ho před více než rokem hned v prvním kole draftoval v pořadí jako 21. jeden z nejslav-

nějších klubů zámořské NHL New York Rangers, otevřely se mu dveře do zcela nového světa. Sní o něm každý malý hokejista, ale splní se jen málokdy. Každopádně je pouze na Filipovi, jak moc dokáže této možnosti využít. „V letošní sezóně mám jasný cíl, chci ukázat, že mám na to, abych hrál NHL a odehrál celou sezónu. Už vím, jak to všechno chodí,“ uvedl během horkého léta v České republice.

Zatímco loni letěl mladý forward do Spojených států zraněný, letos byl plně připraven. „Loni jsem tam letěl zraněný a ani jsem nečekal, že bych mohl v Americe zůstat. Čekal jsem, že se vrátím do Zlína. Po dvou týdnech jsem se uzdravil a nakonec jsem hrál první přípravný zápas a hned jsem dal gól. Od té doby to začalo a rozhodl jsem se, že chci jít do AHL a v sezóně hrát NHL. Nakonec mi to vyšlo, odehrál jsem devět zápasů. Nelituji toho, že jsem zůstal v AHL. Byla ta volba na mě mezi farmou a Zlínem, ale viděl jsem Jakuba Vránu a Davida Pastrňáka, že zůstali a hned první rok se prodrali do NHL,“ sdělil Chytil k loňské sezóně.

Hokejový talent si podmaňuje v letošním podzimu Manhattan. Už nepřipomíná vyjukaného mladíka z Česka, ale sebevědomého hokejistu. Čekal úvodních sedmáct zápasů než se zapsal do střelecké listiny, ale trpělivost hlavního kouče Davida Quinna se mu vyplatila. Střeleckou smůlu prolomil při zápase s Vancouverem a poté přidal v duelech s Islanders, Floridou a Dallasem další góly. Ze čtvrté formace se posunul až do elitního útoku ke Kevinu Hayesovi a Chrisi Kreiderovi. Vzestup v sestavě si vynutil i přesun z pozice centra na křídlo.

Talentovaný mladík už nebydlí v americké metropoli v hotelovém pokoji, ale má byt na Manhattanu, pouhých 15 minut chůze do slavné Madison Square Garden. Do tréninkového centra ho vozí spoluhráči, neboť Filip ještě nevlastní řídičský průkaz. Velkou podporu má ve své rodině, rodiče přijeli na pozvání klubu na úvodní duel proti Nashvillu a v polovině listopadu odletěli do Ameriky maminka a bratr. Začátkem prosince přiletěl za Filipem na Floridu otec Rostislav v rámci „father tripu“. Jedná se o iniciativu ze strany organizace klubu, kdy pozvou otce hráčů a ti jsou týden součástí týmu. Cestují a bydlí s týmem, sledují zápasy a dokonce se zúčastňují i taktických porad před zápasy.

Filip Chytil se zúčastnil v květnu mistrovství světa v Dánsku, kde v sedmi zápasech dal gól a jednu

asistenci. „Bylo nás tam více mladých, cenili jsme si toho. Bohužel jsme nedokázali postoupit do boje o medaile, to byl náš cíl,“ posteskl si Chytil. Šampionát nakonec ovládlo Švédsko stejně jako v loňském roce 2017, kdy branku Tre Kronor hájil Chytilův spoluhráč z Rangers Henrik Lundqvist. „Podle mě je to nejlepší gólman na světě. Je to skvělý kluč, velká osobnost,“ nešetřil chválou šikovný centr.

Jaroslav Balašík
hráčský agent

„Filip poznává v letošní sezóně, co je to hrát NHL od začátku. Obrovsky roste a má velký potenciál ještě růst. V létě měl skvělý přípravný kemp a vybojoval si místo v prvním týmu Rangers. Hraje za týden až čtyři těžké zápasy v maximálním nasazení. Šéfové s ním měli trpělivost a nebyl odeslán do záložního týmu v Hartfordu. Jeho prioritou je rychlost a bruslení, v čemž je světová třída. Určitě dá o sobě ještě hodně slyšet a má před sebou skvělou budoucnost.“

Být lepší než včera

Recept devatenáctiletého Daniela HUFA je jednoduchý – motivace. V této sezoně tak bojuje nejen o místo v bráně prvoligového Prostějova, ale bojuje také na univerzitě. Chce sobě i ostatním dokázat, že i sportovec může mít vysokoškolský titul.

Karolína Václavková, foto: Karolína Václavková

Vzpomeneš si na svou extraligovou premiéru?

Bylo to v sezoně 2016/2017, play-out proti Olomouci. Pamatuju si, že jsem byl na tréninku s A-týmem a pan trenér Svoboda s panem trenérem Hrazdírou za mnou po tréninku přišli a řekli mi, že budu večer chytat zápas v Olomouci. A já jsem byl šťastný za tu šanci, ale pak jsem přišel do šatny juniorky a řekl jsem si: „Ty vole, v Olomouci, tak to je hodně špatný!“ (smích) Tam se mi prostě nikdy nedařilo.

Jak ses k hokeji dostal?

Rodiče si řekli, že by bylo dobré, abych uměl bruslit. Já jsem měl jedinou zkušenost z Fryštácké přehrady, měl jsem takové ty brusle kačenky. (smích) Líbilo se mi to a rodiče mě začali vozit do školy bruslení ve Zlíně.

A co tě táhlo k tomu, aby ses stal brankářem?

Tak se člověk narodí. Doma na mě museli tatka s bráchou střílet a já jsem chytal. Ale tatka byl proti. Říkal, že mě nevychoval proto, aby se po mně střílelo pukem. (smích) A pak jednou do šatny přišel trenér a zeptal se, kdo chce jít do brány. A já jsem šel. Dodnes si pamatuju ten pocit, jak jsem poprvé chytl puk do lapačky. A pak jsem doma brečel a prosil tatku. Nakonec svolil.

Kdo na tebe měl největší vliv co se týče hokeje?

Rozhodně pan trenér Hrazdíra. Od mala mě vedl a pomáhal mi. Díky němu jsem tam, kde teď jsem. Hodně mě ovlivnil i Ivan Tomašík, který mi už před dvěma lety umožnil odchytat celou inline sezónu mezi muži. A určitě musím zmínit i trenéra Roberta Svobodu a poděkovat mu, protože právě

on mi dal první šanci chytat v extralize.

V září jsi nastoupil na vysokou školu. Jak zvládáš školu a hokej dohromady?

Teď už je to hodně těžké, protože jsem každý den v Prostějově, kde teď hraju. A do školy chodím, jen když mi škola nezasahuje do hokejového programu. Ale aspoň bakalářský titul chci.

Máš nějaký tajný recept, jak zvládat školu a hokej?

Myslím, že je to jenom o tom donutit se, nebýt pohodlný a nevymlouvat se na hokej. Po tréninku taky cítím, že jsem unavený, že je toho dost, že se mi nechce. Ale je to jen o motivaci.

Co je tou motivací pro tebe?

Jsou to hlavně osobní cíle. Chci dokázat lidem, že být sportovec neznamená být hloupý. A pak to chci zvládnout pro tatku a mamku.

Proč sis vybral obor Sociální pedagogika?

Chtěl jsem studovat trenérství a tělovýchovu, ale nejbližší škola s takovým zaměřením je v Olomouci, a to nevím, jak bych zvládal. Tak jsem si tady na Fakultě humanitních studií Univerzity Tomáše Bati vybral obor sociální pedagogika a zkusil jsem to. Třeba ještě zkusím to trenérství. Být trenérem brankářů tady ve Zlíně. To je můj další sen.

Pišou ti fanyanky?

Je pravda, že občas nějaké napíšu. (smích) Slušně si popovídáme, ale je to bez šance. Já mám Verču a budeme spolu už tři roky. Moc si rozumíme a já do toho dávám všechno.

ZA ZÁŽITKY
S Hamé

Z českých chovů
pro české
fanošky

PSG[®]

